

[Erlendsson]

insemination, end ved den mere almindelige form for kontakt mellem mennesker, der fører til, at et barn avles.

Kristeligt folkepartis konklusion er, at der ikke bare er juridiske, psykiske og etiske grunde til, at insemination bør begrænses. Der nævnes også i bemærkningerne tekniske betænkeligheder: hvordan og af hvem det skal udføres – altså hvem der må gøre det – og der nævnes også eugeniske betænkeligheder. Men jeg synes, at det, der først og fremmest præger bemærkningerne til forslaget, er de etisk-moralske betænkeligheder, og dem har jeg nu ikke mange af, om overhovedet nogen, i henhold til dette beslutningsforslag.

Jeg mener, at det kan være rimeligt at indføre sådanne regler, som man indførte i New York City den 4. juli 1947 i det såkaldte Section 112 of The Sanitary Code of The City of New York on Artificial Human Insemination, hvori det bestemmes, at kun læger må indsamle, udbyde til salg – det er typisk amerikansk – sælge eller bortgive menneskelig sæd til artificiel insemination af mennesker. Derved ville man komme den usikkerhed til livs, som nu består omkring disse særlige, skal vi sige private tilbud om insemination. For i disse regler, i denne Code i Section 112, bestemmes det meget nøjagtigt og meget nøje og, synes jeg, på tilfredsstillende måde, i hvilken sundhedstilstand donor skal være, hvordan man sikrer sig hans sundhedstilstand og også sikrer den fuldstændige anonymitet både med hensyn til donor og til recipient. Det synes jeg kan være af en vis betydning, og på det grundlag kan vi indgå i en diskussion om dette beslutningsforslag.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Man får en fornemmelse af en gang imellem, at de kristelige har et verdensbillede, hvor alle mennesker bliver utroligt lykkelige, hvis bare vi får forbud nok, og dette her skulle så være et af dem.

Men selve forslaget indeholder jo en masse spørgsmål, og jeg ved ikke, hvor mange i den kristelige gruppe der har prøvet at være gravid og gennemgå en fødsel, men jeg vil da godt gøre opmærksom på i hvert fald, at de problemer, der opridses i forbindelse med insemination, i stor udstrækning også gælder en såkaldt normal graviditet og fødsel. Der er også psykiske problemer forbundet med

en normal graviditet, og en fødsel kan da også ende med skilsmisse under normale omstændigheder. Jeg kender i hvert fald mange ægteskaber, der er kommet i krise omkring specielt fødslen af det første barn, så det er altså ikke særlig anderledes ved insemination, end det er ved normale fødsler.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt ægtemanden har lov til at fortryde, og hvad der i så fald skal ske. Her vil jeg da gerne spørge: hvad skal der ske, hvis ægtemanden fortryder en normal fødsel? Eller hvis det er moderen, der gør det? Hvad vil man så stille op? Problemet er vel ikke så meget anderledes, end det er ved normale fødsler.

Jeg vil også godt fremhæve, at forslaget opfordrer til utroskab, for hvis man kun kan få foretaget insemination inden for ægteskabet, er man nødt til at finde andre løsningsmuligheder, hvis man ikke kan få børn med sin ægtemand, heller ikke ved insemination. Jeg tror ikke, det er det, der har været intentionen i det; jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at det problem ligger der altså også.

Der er to af problemerne i forslaget, som jeg mener er reelle. Det ene tror jeg er meget sjældent og meget lille, og jeg tror, det kan løses; det er det problem, at nært beslægtede *kan* føde børn sammen. Men som sagt tror jeg, det er så lille et problem, og at det kan løses, så man ikke behøver at tage hensyn til det.

Det andet problem er, om det vil være muligt at fremdyrke en speciel race inden for menneskeheden, og jeg mener, at i det øjeblik moderen er bestemt på forhånd, så udgør det heller ikke nogen stor fare, så derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Aase Olesen (RV):

Kristeligt folkepartis forslag om at forbyde insemination mellem folk, der ikke er gift, indeholder i sine bemærkninger en byge af spørgsmål, som efter det radikale venstres mening burde være stillet i udvalget. Det er den måde, vi andre arbejder på, når vi påtænker et lovgivningsinitiativ; så stiller man en række spørgsmål til den pågældende minister og får at vide, hvilke initiativer der påtænkes, og hvilke muligheder der måtte være. Det står naturligvis ethvert parti frit for at aktionere, som man vil. Man kunne spørge, om ikke man kunne finde mere hen-